

Phần 4

Chương 16 Không Cho Vào Nhà

Gọng hát không chỉ bắt chước một lần mà đã quá mức xuất sắc, nhưng lại vẫn có một chút thú vị khác biệt, làm cho Ưong Ưong đang hát cũng ngây người sững sờ.

“Anh Duy Đông, anh cũng thật lợi hại đấy chứ?” Ưong Ưong tròn to hai mắt, nhìn Nguyễn Duy Đông đang đắm đuối trong bản tình ca, khi anh hát xong chữ cuối cùng chữ, cô liền vỗ tay bôm bốp.

“Chỉ có anh Duy Đông của em là lợi hại thôi hả, vậy Tư Dận anh, thì sao đây?” Tư Dận chọc cô một câu, nhìn cô cười dài.

Ưong Ưong lườm Tư Dận một cái: “Anh toàn hát những ca khúc ủy mị của Phi Luân Hải như vậy, sao có thể so với anh Duy Đông được chứ? Người ta hát chính là hát các ca khúc của Ca Thần kia, anh có biết gì về Ca Thần không?”

Tư Dận im lặng, nhún vai xòe tay sang hai bên: “Phi Luân Hải có thể đẹp trai hơn Ca Thần một chút...”

“Ôi dào! Trông mặt mà bắt hình dong, nói ra làm cho người ta thêm chán ghét, có cái gì hay đâu?” Ưong Ưong đoạt lại micro từ tay Tư Dận. Cô đấu khẩu với Tư Dận xong, cảm thấy tâm tình cũng từng chút từng chút trở nên sa sút xuống rồi. Không biết có phải là do Nguyễn Duy Đông hát ca khúc làm cho không khí trầm lắng xuống hay không, Ưong Ưong đứng trước máy vi tính chọn bài một hồi lâu, cuối cùng cô chọn bài “Chờ người trời sáng”.

“Chờ người trời sáng, hãy đưa cho em tấm ảnh chụp em đang ngắm biển có được không? Em thích nhìn mái tóc em bay múa, em thích ngắm lại ánh mắt em đang nhìn ra xa cùng với những hạt mưa bay...”

Ưong Ưong cứ thế hát hát, nước mắt của cô cứ thế rơi xuống. Lúc này cô không biết tại sao mình lại không thể nào khống chế nổi những cảm xúc mà bấy lâu nay vẫn luôn giấu kín như vậy. Nguyễn Duy Đông nhìn thấy Ưong Ưong trong tình trạng như vậy, liền nhẹ nhàng kéo nhẹ tay cô một cái. Quả thực những chuyện thế này anh đã thấm thía sâu sắc, bởi vì đã từng trải qua, cho nên anh thấu hiểu rất rõ. Lần trước, sau khi Tô Tô rời đi như một cơn lốc xoáy, không hề có tin tức, mặc dù anh không nói ra, nhưng mà vào mỗi một buổi tối sự mất ngủ kia của anh đã nói rõ hết thảy, anh rất nhớ Tô Tô.

Ánh mắt của Tư Dận rơi vào trên mặt Ưong Ưong có chút dò xét. Nhất định là trước kia cô đã gặp chuyện gì đó, chỉ có điều là anh hoàn toàn không biết mà thôi.

Mà lúc này anh lại có một sự kích động không cùng, chỉ muốn tìm tòi đến tột cùng của sự việc này.

Ương Ương uống đến say mềm. Đây là lần đầu tiên từ khi trưởng thành, cô đã uống rượu say đến như vậy. Cô bước đi cũng không nổi nữa, cho nên Nguyễn Duy Đông phải cõng cô ra khỏi phòng bao, đưa lên xe. Nước mắt của Ương Ương cũng không chưa hề ngừng chảy. Nguyễn Duy Đông cũng không muốn làm gia tăng thêm nhiều phiền toái cho Ương Ương hơn nữa. Cho nên anh liền bảo Tư Dận đi về trước, còn mình lái xe đưa Ương Ương trở về.

Trong lòng anh vẫn có chút mong đợi điều may mắn nho nhỏ, nếu như ông xã của Ương Ương mà vẫn còn chưa có về nhà thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Chỉ có điều, nếu như anh ta đã trở về nhà rồi, thì không biết Ương Ương sẽ phải làm cái gì bây giờ? Nguyễn Duy Đông hạ quyết tâm, bất kể như thế nào, anh cũng sẽ không để cho người đàn ông lại làm tổn thương đến Ương Ương lần nữa.

Đường về nhà Ương Ương không xa lắm, không tới mười lăm phút là đã về đến cửa nhà của Ương Ương.

Nguyễn Duy Đông ngừng xe lại, xuống xe, đi vào nhấn chuông cửa. Bên trong biệt thự kia đèn điện vẫn sáng rực rỡ như cũ. Nguyễn Duy Đông không khỏi có chút khẩn trương.

Rất nhanh đã có người đi ra mở cửa, nhìn thấy anh chột sùng sốt một chút, sau đó rất khách khí hỏi thăm: “Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Tôi là bạn của Ương Ương, cô ấy uống rượu say, tôi đưa cô ấy về nhà, nhờ mọi người đỡ cô ấy đi vào nhà được không?”

Nguyễn Duy Đông vừa mới dứt lời, người giúp việc kia còn chưa kịp mở miệng, lại chột nghe một giọng nói của một người nam giới nghe đầy vẻ lạnh lùng vang lên.

“Khuya khoắt rồi vẫn không chịu về nhà, ở bên ngoài lại còn uống rượu cùng với người đàn ông nào đó, bị say đến mức không còn biết gì nữa. Thật sự đã làm cho nhà họ Trần của chúng ta mất hết mặt mũi!” Trần Tấn Nhiên lắc mình ra ngoài, liếc nhìn thấy Nguyễn Duy Đông, lửa giận nơi đáy mắt càng tăng lên mấy phần: “Lại là anh à?!”

“Trần tiên sinh, ngài đừng hiểu lầm, tôi và Ương Ương chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường mà thôi!” Nguyễn Duy Đông thấy Trần Tấn Nhiên nổi giận, cuống quýt giải thích: “Công việc của Ương Ương là do tôi đã giới thiệu cho cô ấy, hôm nay cô ấy được lĩnh tiền lương cho nên mới mời tôi ăn cơm để cảm ơn mà thôi...”

“Anh không cần phải nói thêm nữa.” Trần Tấn Nhiên thoáng chút cười lạnh, khoát tay ngăn lại lời của Nguyễn Duy Đông. Anh liếc mắt nhìn về chiếc xe ô tô đang đậu ở chỗ đó, xoay người ra lệnh với người giúp việc kia: “Đóng cửa.”

“Trần tiên sinh, Ương Ương vẫn còn đang ở trong xe...”

“Cô ta đang ở nơi nào liên quan gì đến tôi chứ? Xem ra cái loại người phụ nữ trơ tráo, không biết thế nào là thể diện như cô ta kia, nhà họ Trần của chúng tôi cũng không cần. Nhờ anh chuyển lời thông báo với cô ta, ngày mai tôi sẽ phái người mang bản thỏa thuận ly hôn đến tận tay cho cô ta!”

“Trần tiên sinh, anh không thể hiểu làm Ương Ương như vậy được. Giữa hai chúng tôi hoàn toàn trong sạch, hơn nữa chẳng qua Ương Ương cũng chỉ là uống một chút rượu mà thôi...” Nguyễn Duy Đông vừa nghe lời này lập tức liền bối rối cả lên. Đương nhiên anh biết chuyện ly hôn này đã gây tổn thương đối với Ương Ương đến mức nào.

“Anh Duy Đông...” Ở vào thời điểm cửa chính sắp đóng lại, chợt nghe thấy giọng nói suy yếu của Ương Ương vang lên. Nguyễn Duy Đông kinh hãi quay đầu lại, đã nhìn thấy Ương Ương đang giùng giàng bước xuống xe. Cô gắng gượng chống đỡ vào cửa xe đứng lại, đôi con ngươi trong mắt của cô giống như đã thấm hết hoàn toàn màu đen của mực, nhìn vừa sáng trong vừa ươn ướt đang nhìn về phía hai người bọn họ.

Bước chân của Trần Tấn Nhiên cũng ngừng lại, anh quay mặt lại một cái liền nhìn thấy Tống Ương Ương.

Thân thể nho nhỏ của cô đang đứng ở nơi đó, ở dưới ánh đèn đường nhìn cô thật xinh đẹp nhưng cũng thật cô đơn.

Vóc dáng của Tống Ương Ương không cao, vóc người của cô vừa vặn, mảnh khảnh. Cô đứng ở nơi đó tưởng chừng như chỉ cần gió vừa thổi qua liền vỡ vụn, nhưng mà bộ dạng của cô lại quật cường, mạnh mẽ làm sao. Cô giống như một đứa trẻ nhỏ, chỉ bóp mạnh một cái là vỡ tan, nhưng lại giống như một nữ quân nhân, dù bị đánh cũng không suy sụp.

“Anh Duy Đông, anh hãy trở về nhà đi thôi! Anh cứ đi về trước đi, chuyện của em, anh không cần phải lo đâu...” Ương Ương cảm thấy đầu mình đau muốn nứt ra, những tác dụng về sau của rượu thật sự rất ghê gớm. Hiện tại cô thật sự rất nhớ cái giường lớn kia của mình! Nếu như có thể được nằm ở trên cái giường đó ngủ một giấc, cho dù bất kể có chuyện gì xảy ra, thì thật tốt biết bao.

“Ương Ương...” Nguyễn Duy Đông nhìn cô đến đứng thẳng cũng còn khó khăn, anh cuống quýt xoay người muốn đi tới để đỡ cô, nhưng Ương Ương lại khó nhọc né tránh anh một cái. Cô liếc nhìn anh một cái, nhẹ nhàng nở một nụ cười, gần như có không tiếng động, mở miệng nói: “Anh Duy Đông, nếu như anh thật muốn giúp em, hiện tại anh hãy đi về trước đi...”

“Nhưng mà, Ương Ương...” Trần Tấn Nhiên sẽ không để cho cô vào trong nhà, mà hiện tại cô đã uống rượu say đến thành như vậy, chẳng lẽ lại còn phải ở bên ngoài chịu cơn gió đêm lạnh lẽo thổi nữa hay sao?

“Anh Duy Đông, em cầu xin anh đấy...” Ương Ương nhỏ giọng mở miệng nói. Nguyễn Duy Đông không biết nên nói cái gì nữa cho tốt, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Ương Ương, anh không cách nào làm chủ được.

Trần Tấn Nhiên nhìn hai người bọn họ ngay trước mặt mình mà vẫn cứ anh anh em em, nói chuyện với nhau như vành tai và tóc mai chạm vào nhau như thế⁽¹⁾, lửa giận trong lòng không khỏi bốc cao hơn. Trần Tấn Nhiên đập một cước cực kỳ mạnh vào cánh cửa chính: “Không được để cho cái đồ phụ nữ dễ tiện đó vào trong nhà. Anh đi vào nhà đi!”

Người giúp việc nhìn bộ dạng tức giận của anh, không dám không vâng lời, liền tiếp đáp lại: “Vâng, thưa thiếu gia...”

“Ương Ương!” Hiền nhiên nhìn thấy Trần Tấn Nhiên quyết tuyệt bỏ đi như vậy, Nguyễn Duy Đông chết sống nhất định không chịu lên xe. Làm sao anh có thể bỏ đi, để lại Ương Ương ở đây một mình như vậy chứ. Cô phải chờ đợi ở bên ngoài suốt một đêm như vậy, làm sao thân thể của cô có thể chịu nổi?

“Anh Duy Đông!” Ương Ương cắn răng cắt đứt lời của anh: “Là do em không tốt, là do em đã uống rượu say, đã trễ như thế rồi mới trở về nhà; chồng em, anh ấy tức giận là phải! Một lát nữa, khi anh ấy hết giận anh ấy sẽ mở cửa cho em thôi. Hơn nữa thím Lý cũng sẽ không chấp nhận việc em phải chờ đợi ở bên ngoài cả đêm đâu, anh cứ yên tâm đi! Anh Duy Đông, em xin anh đấy, anh hãy trở về đi thôi, nếu như anh còn tiếp tục ở lại nữa, nhất định Trần Tấn Nhiên sẽ thẹn quá thành giận, đến lúc đó...”

Ương Ương nhắm thật chặt đôi mắt một cái, vuốt vuốt nơi huyệt Thái Dương đang đập thành thịch: “Anh Duy Đông, anh mau trở về đi thôi.”

“Ương Ương!” Nguyễn Duy Đông nhìn bộ dáng quật cường của cô, anh biết mình không thể cưỡng lại lời nói của cô được. Huống chi, nếu không phải là anh đưa Ương Ương trở lại nhà, Trần Tấn Nhiên cũng sẽ không tức giận thành ra đến mức không để cho cô vào cửa. Nếu như anh chân chừ ở đây, chưa chịu đi nữa, sẽ chỉ càng gây cho Ương Ương thêm phiền toái!

Ương Ương nhìn Nguyễn Duy Đông lái xe đi, dần dần không còn nhìn thấy được bóng dáng chiếc xe nữa, lúc này cô mới kéo hai chân đã mềm nhũn ra rồi, cố gắng di chuyển đến nơi cửa chính. Lúc này, người giúp việc nhìn bộ dáng của cô, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng lại không dám đắc tội với Trần Tấn Nhiên, chỉ lấp bắp mở miệng nói: “Thiếu phu nhân...”

“Không có chuyện gì, tôi cũng đã biết rồi...” Đầu Ương Ương đau như muốn nứt, ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có nữa. Bàn tay cô nắm lấy hàng rào chậm rãi trượt xuống. Lúc này người cô phải dựa vào ở trên cửa chính, cố gắng chống đỡ không muốn người mình bị ngòi sụp xuống trên mặt đất...

“Thiếu phu nhân, để tôi đi tìm thím Lý...” Người giúp việc nọ trong lòng cũng đã hiểu rõ được ít nhiều, có lẽ nếu hiện tại thím Lý ra mặt, thì chắc có thể để cho thiếu phu nhân tiến vào trong nhà.

Ương Ương không lên tiếng, co rúm cả người lại, hai mắt nhắm nghiền lại. Một cơn gió lạnh thổi qua, cô không khỏi ôm lấy hai cánh tay, mặc dù trời không lạnh, nhưng mà do cô uống rượu say, cho nên bị cơn gió lạnh kia thổi vào, quả thực cô thấy không hề dễ chịu chút nào. Ương Ương vẫn một mực chờ đợi. Cô mạnh mẽ chống đỡ, không để cho mình bất tỉnh ngủ thiếp đi mất. Ngày mai cô còn phải đi làm nữa cơ đấy. Hôm nay ông chủ cũng vừa mới khen cô xong, ngày mai cô mà trốn việc, thật sự mà nói, không ra làm sao cả.

Ương Ương đợi cũng đã khá lâu, nhưng vẫn chưa thấy thím Lý xuất hiện. Trái tim của Ương Ương có chút xiu lạnh lẽo, trái tim của anh thật ác độc, anh thừa biết hiện tại cô đang khó chịu nhiều đến mức nào. Nhưng mà lòng dạ anh vẫn thực cứng rắn không muốn để cho cô đi vào. Nhất định là thím Lý đang to tiếng tranh chấp cùng anh. Nếu như bởi vì cô, mà thím Lý lại tiếp tục chọc phải phiền toái, lòng của cô nhưng chắc là sẽ không an.

Đêm đã khuya.

Ương Ương cảm giác mình sắp chống đỡ không nổi nữa rồi. Cô vô lực trượt xuống, ngồi phịch xuống dưới đất. Bộ quần áo đẹp đẽ cô mặc trên người nhất định cũng đã bị cô làm dơ rồi. Trước kia cô là người cực kỳ thích sạch sẽ, nhưng mà bây giờ, cô vậy mà lại có thể chấp nhận việc mình đặt mông ngồi ở trên mặt đất bẩn thỉu kia.

Ghi chú:

1. Ý nói cách nói chuyện giữa Ương Ương và Nguyễn Duy Đông rất thân thiết.

Chương 17

Tức Đến Phát Điên

Đầu của Ương Ương đau nhức dữ dội, giống như là bị người nào đó cầm kim, châm vào từng cái từng cái một cái một cái vậy. Ương Ương dùng sức gõ mạnh mấy cái vào đầu. Trong lúc còn mơ mơ hồ hồ, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân rầm rập, rồi hình như còn có giọng nói của thím Lý...

“Thiếu phu nhân... Tỉnh lại đi nào, tỉnh lại...” Đúng là giọng của thím Lý rồi! Nghe giọng nói ấy vang lên bên tai, Ương Ương muốn mở mắt ra để cười một cái đối với thím Lý, nhưng trước mắt cô đột nhiên tối sầm lại, cả người liền ngã nhào ra ở trên mặt đất...

“Tôi đã nói rồi, không cho phép cô ấy được vào nhà cơ mà!” Là giọng nói của Trần Tấn Nhiên sao? Dù bản thân đang ở trong sự hỗn loạn, nhưng Ương Ương vừa nghe thấy giọng nói lạnh lẽo ấy, thân thể của cô tựa như bị đóng kết lại trong băng.

Cô uống rượu say đến gần như bị hôn mê rồi, nhưng mà cô lại liền chột tỉnh táo lại ngay được.

Cô suy nghĩ rất rõ ràng, nếu như mẹ cùng các anh của cô biết được hàng ngày cô phải sống một cuộc sống như vậy, sợ rằng có phải liều mạng, tất cả cũng sẽ không chấp nhận cho cô tiếp tục còn ở lại nơi này nữa. Đương nhiên bọn họ sẽ ủng hộ việc cô ly hôn, mà ủng hộ cô ly hôn, tất nhiên bọn họ sẽ lại hối hận quyết định của mình.

Ương Ương đột nhiên hiểu ra, trước đây cô không muốn ly hôn là bởi vì cô còn có chút chờ đợi đối với anh. Cô cho là rốt cuộc cô cũng có thể đòi được anh phải hoan tâm với mình, tóm lại là có thể làm cho anh sẽ thích người vợ này. Nhưng mà bây giờ, thời điểm khi anh đang nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, cô chột suy nghĩ thấu đáo rồi.

Cô muốn ly hôn, bất luận như thế nào, cô cũng đều muốn ly hôn, lúc này cô nên rời đi thôi, rời khỏi cái nhà này, rời khỏi Trần Tấn Nhiên!

“Thiếu gia à, thiếu phu nhân đã hôn mê rồi, sức khỏe của thiếu phu nhân không tốt, nếu phải nghỉ ngơi ở bên ngoài cả đêm, thì cô ấy sẽ chết mất!” Giọng nói của thím Lý đã không còn khách khí, thậm chí còn mang theo sự tức giận, Ương Ương cắn môi thật chặt, đột nhiên nước mắt của cô cũng cứ thế mà lăn rơi xuống như mưa.

“Sẽ chết sao? Khi cô ta lêu lổng cùng với đàn ông, tại sao lại không chịu nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy chứ?” Trần Tấn Nhiên cười lạnh: “Thím nghĩ muốn ở cùng cô ta, vậy thì thím cứ việc ở bên ngoài cùng với cô ta, chớ có trách tôi đây không khách khí...”

“Thiếu gia, từ lúc nào thì trái tim của cậu đã thay đổi trở nên độc ác như vậy rồi?” Thím Lý nhìn anh vô cùng đau đớn. Bà không nghĩ tới một người vô tình, hà khắc, bạc bẽo như bây giờ, lại chính là đứa trẻ luôn tao nhã lễ độ mà bà đã từng chăm sóc từ nhỏ cho đến khi trưởng thành!

“Không phải là lòng tôi độc ác, mà là tự cô ta đã làm những gì, chính trong lòng cô ta biết rất rõ ràng!” Trần Tấn Nhiên quét mắt một vòng nhìn Ương Ương đang mơ mơ màng màng ở trong ngực thím Lý, anh làm sao có thể không tức giận được đây?

Đã trở như thế này rồi mà cô mới về nhà, hơn nữa cô lại còn uống rượu say túy lúy, đến mức phải nhờ một người đàn ông khác đưa về như thế. Anh đâu phải là thánh nhân! Nếu như anh nhìn thấy vợ của mình trong tình trạng như vậy mà lại vẫn không thấy tức giận thì có thể nói, đó mới thật là buồn cười.

“Thím Lý, thím đi vào đi!” Ương Ương nỗ lực đứng lên, cô cười lên một tiếng giòn tan, hướng về phía Trần Tấn Nhiên đứng ở trong cửa lớn.

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô cười như vậy, đột nhiên cảm thấy tim mình như bị rơi bộp xuống một tiếng. Anh khẽ nheo đôi con ngươi lại, trầm giọng hỏi: “Cô cười cái gì vậy?”

“Chẳng phải là anh muốn ly hôn sao?” Ương Ương chọt mở miệng, cô khoát khoát cánh tay lia lịa, nói chặh hợh luôn: “Tôi đồng ý với anh, theo đúng như tâm nguyện của anh.”

“Cô nói cái gì?” Trần Tấn Nhiên cho là mình nghe lầm, kinh ngạc trợn to hai mắt nhìn vào Ương Ương ở trước mặt.

Người phụ nữ này uống rượu đến hư đầu óc rồi sao? Hay là bị anh tức giận mà trở nên ngu như vậy?

“Ly hôn! Tôi đồng ý với anh, chỉ có điều là, hiện tại hãy để cho tôi đi vào nhà dũ, tôi muốn đi ngủ! Chờ tôi đã ngủ đủ rồi, sáng sớm ngày mai tôi liền ký tên.” Ương Ương không muốn phải dây dưa cùng với anh nhiều thêm nữa, cô đã khó chịu đến sắp sửa muốn phát điên lên rồi! Chỉ cần hiện giờ ai nguyện ý cho cô một chiếc giường lớn, cô thật sự có thể nguyện ý dâng ra trinh tiết của mình...

Mẹ kiếp! Trinh tiết của cô sớm đã bị tên khốn Trần Tấn Nhiên kia đoạt đi mất rồi! Nhìn qua đã thấy vô sỉ, chưa từng bao giờ thấy có ai lại vô sỉ như vậy, luôn miệng nói ghét người ta, ghê tởm người ta, chết sống muốn ly hôn, ấy thế nhưng mà còn muốn đụng đến thân thể người ta!

Trần Tấn Nhiên bị câu nói này của Ương Ương làm cho nghẹn đến á khẩu, không sao trả lời được. Mãi một lúc lâu sau, đến một chữ cũng không thể thốt ra đc, thím Lý thấy thế, lập tức phân phó người giúp việc mở cửa.

“Hiện tại thiếu gia, ngài ấy đã không còn phản đối nữa rồi.”

Mặc dù thím thực sự không tán thành ly hôn, nhưng mà bây giờ trước mắt cũng đành chỉ có đi một bước nào thì nhìn từng bước ấy mà thôi. Thân thể của thiếu phu nhân hiện giờ đã không thể chống đỡ nổi nữa rồi. Tóm lại, trước mắt cứ đưa người trở về phòng nghỉ ngơi mới là điều quan trọng nhất.

Ương Ương được đưa về phòng ngủ, ngay cả chuyện tắm cô cũng không để ý tới, cứ như thế trực tiếp nhào vào trên chiếc giường lớn mềm mại mà ngủ thiếp đi. Cô ngủ ngáy o o, thật là thoải mái! Cô nhận thấy chưa từng bao giờ phát hiện ra việc được ngủ lại là một chuyện thư thái đến như vậy! Bây giờ bọn họ có đưa ra cho cô một trăm ngàn, cô cũng không chấp nhận chuyện bán chiếc giường lớn này của mình.

Nhưng mà Trần Tấn Nhiên lại không thấy buồn ngủ chút nào, anh đang ở bên ngoài phòng ngủ của Tống Ương Ương. Anh không hề nhìn tư thế ngủ người phụ nữ đang ngủ đến hôn thiên ám địa kia⁽¹⁾, một chút cũng không có đem anh lửa giận để ở trong lòng, anh suy nghĩ một chút liền hết sức khó chịu, tại sao? Tại sao mấy ngày trước người phụ nữ đó còn chết sống không muốn ly hôn, chỉ chớp mắt cứ như vậy không cố kỵ gì nguyện ý ly hôn?

A, cô cho anh bị cảm sùng rồi, sau đó liền công khai lúc này muốn rời đi có phải không, cô muốn bỏ đi để được ở chung một chỗ cùng với gian phu của

mình sao? Nghĩ hay lắm! Tống Ương Ương, cô cứ ở đó mà nằm mơ! Trần Tấn Nhiên chột không kiềm chế được, ném mạnh cái ly của mình một cái. Nghe thấy tiếng động vang lên như vậy, nhưng Ương Ương ngay cả tỉnh lại một chút cũng không tỉnh, chẳng qua là mí mắt của cô chỉ chột nhấp nháy lay động một chút, sau đó lại tiếp tục ngủ ngáy o o, cho dù bất kể có chuyện gì xảy ra đi nữa, bất kể trời sập xuống, có đê thì trước hết cũng là đê chết Trần Tấn Nhiên đi đã, ai bảo anh có dáng dấp người cao như thế chứ!

Ương Ương cảm thấy giấc ngủ này thật sự rất thoải mái. Mãi cho đến trưa ngày thứ hai, cô mới lắc lư tỉnh lại, đầu đau nhức dữ dội, cô thề sẽ không bao giờ muốn uống rượu nữa!

Trên người cũng thấy mùi hôi thối, Ương Ương liền chạy thẳng tới phòng tắm. Tắm xong, trong lúc đầu óc tỉnh táo lại, cô mới sực nhớ tới chuyện phải đi làm. Ương Ương hét lên một tiếng A... A! Âm thanh chói tai kia trực tiếp xuyên thấu qua vách tường chạy đến lọt vào trong tai Trần Tấn Nhiên.

Mười phút mặc quần áo tử tế trang điểm chỉnh tề xong, Ương Ương liền vớ luôn lấy cái túi của mình, sau đó liền xông xuống phía dưới lầu. Cho đến khi cô sắp sửa mau chóng lao ra phòng khách, lập tức bàn tay nhỏ của cô bị người ta kéo lại, tiếp đó, cả người cô liền bị kéo giật lại, ngã nhào về hướng đằng sau, đụng vào một bức tường thịt vững chắc.

“Này, anh kéo tay tôi để làm cái trò gì vậy, ngã tôi bây giờ đây này, buông tay tôi ra, buông tay đi!” Ương Ương đang vội muốn chết, thiệt là, người ta đã bị trễ mất giờ làm buổi sáng rồi đây, sao con người này lại có thể vô sỉ như vậy chứ!

“Không phải cô đã nói hôm nay sẽ ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn sao?” Giọng nói của Trần Tấn Nhiên lạnh như băng lập tức kéo Ương Ương trở về thực tế. Trong đầu Ương Ương thoáng giật nảy lên một cái, thật lâu sau cô mới nhớ tới những lời nói hùng hồn của mình buổi tối hôm qua, không phải là như vậy chứ! Hôm nay cô muốn ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn sao?

Ai nha, ký cái chữ cũng chỉ mất mấy giây, dù sao cũng đã trễ rồi, cô không thèm để ý những thứ này.

Ương Ương nghĩ tới, liền quay trở lại. Việc ly hôn là do Trần Tấn Nhiên một lòng bức bách, không có liên quan gì đến cô, cũng không có liên quan gì đến nhà họ Tống đâu nhé! Lại nói, bố chồng cô là người tốt như vậy, nói không chừng chắc cũng sẽ không làm liên lụy đến nhà họ Tống đâu! Ương Ương nghĩ đến đó, cũng liền thấy thoải mái, dưa hái xanh không ngọt, Trần Tấn Nhiên không thích cô, cô còn liêu chết đồ thừa ở lại chỗ này nữa để làm cái gì nữa đây?

“Bản thỏa thuận ly hôn đâu, anh đưa đây!” Ương Ương bình tĩnh mở miệng nói, rồi hướng về phía Trần Tấn Nhiên, trong nháy mắt về mặt đang âm trầm của cô liền thoáng cười nhạt: “Tôi lập tức phải đi làm, nhanh một chút đi.”

“Tổng Ương Ương!” Trần Tấn Nhiên trong nháy mắt có chút nổi giận, anh đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị nhìn cô buổi sáng nay sẽ hối hận, chảy nước mắt mà khóc rống lên, hoặc là cầu khẩn anh. Nhưng mà anh không nghĩ tới, những lời mà cô nói kia lại căn bản không phải là đang nói lấy, cũng không phải là do cô say rượu mà hồ ngôn loạn ngữ⁽²⁾, mà là thật sự, cô thật sự đã quyết định ly hôn.

Nhưng mà tại sao, hiện tại anh lại không có một chút cảm giác hứng thú nào? Anh chỉ cảm giác trong cơ thể của mình đang có một cỗ lửa giận đang liều mạng cuồng đốt? Anh làm sao có thể xuống nước với cô được chứ, hơn nữa, anh căn bản cũng không hề chuẩn bị bản thỏa thuận ly hôn!

“Sao vậy?” Ương Ương không hiểu ngẩng đầu lên hỏi, không hiểu tại sao Trần Tấn Nhiên lại vẫn còn bốc hỏa khí lớn như vậy? Thời gian trước, cô không muốn ly hôn, cứ nhất mực quẩn quít chặt lấy anh, hỏa khí của anh lớn dọa người, hiện tại cô đã đáp ứng ký tên rồi, tại sao anh vẫn còn tức giận như vậy?

“Tôi cảnh cáo cô, cô đang có người ở bên ngoài cho nên bây giờ mới muốn quang minh chính đại ly hôn, muốn lấy được một số phí phụng dưỡng lớn để cùng với tên gian phu kia đi chơi tiêu dao sung sướng chứ gì? Tôi nói cho cô biết, đừng có mà mơ tưởng, không có cửa đâu!”

“Tôi không hề ngoại tình, anh Duy Đông chỉ là bạn tốt của tôi, hơn nữa anh Duy Đông cũng đã có người phụ nữ anh ấy yêu mến rồi!” Ương Ương vốn đơn giản sắp không thể nào hiểu nổi cái logic kia của anh nữa rồi, tại sao anh lại phiền toái như vậy chứ? Tại sao làm việc gì cũng không thể gọn gàng được một chút như vậy chứ?

“Cô đừng có cho rằng tôi đặt điều những chuyện không có cho cô. Tổng Ương Ương, tôi vẫn nói một câu này, bây giờ cô đã cho tôi đội nón xanh rồi (ý nói cắm sừng) lại còn muốn bỏ đi hay sao, hả? Tuyệt đối không thể nào! Nếu như cô thật sự muốn ly hôn, cũng có thể, cô đã lấy chồng rồi mà vẫn còn ngoại tình như vậy, sai lầm thuộc về phía cô. Tôi sẽ nói với luật sư của tôi khởi tố cô, yêu cầu cô phải bồi thường cho tôi năm ngàn vạn về tổn thất tinh thần!”

“Anh có bệnh à, Trần Tấn Nhiên?” Ương Ương nghe đến đó, rốt cục cô không thể nhẫn nhịn nổi nữa, nhìn cái vẻ mặt anh vẫn không hề thấy biết xấu hổ thế kia, thực sự cô vẫn chưa từng bao giờ thấy một người không biết xấu hổ như vậy! Anh thật vô sỉ đến mức có thể so sánh với ông chồng của Cô Tĩnh Văn trong truyền kỳ rồi!

Ghi chú:

1. Hôn thiên ám địa (昏天暗地): 昏 - Hôn: tối đen. 暗 - Âm: tối tăm. “Hôn thiên ám địa”: Trời đất đều tối đen mù mịt. Câu nói này miêu tả Tổng Ương Ương bị say rượu nên ngủ li bì không còn biết trời đất gì nữa.

2. Hồ ngôn loạn ngữ (胡言乱语): Câu thành ngữ, giống như câu “Nói bậy nói bạ”, “Nói quàng nói xiên” ở Việt Nam.

Chương 18

Quan Điểm Rõ Ràng Của Ương Ương Về Chuyện Ngoại Tình

“**V**ậy còn anh, anh cứ luôn miệng nói tôi bên ngoài thì có chứng cứ gì không? Anh có tận mắt thấy tôi lên giường cùng với người đàn ông khác không?”

“Tổng Ương Ương! Cô đã ở trong nhà người đàn ông kia nhiều ngày như vậy, cô vẫn còn dám nói các người vẫn là trong sạch sao?!”

“Dám chứ!”

“Cô thú lắm!”

“Anh mới là người thú lắm!”

“Tổng Ương Ương, cô có còn là phụ nữ nữa hay không đấy hả?” Trần Tấn Nhiên tức giận đến gần như học máu, đây mà là một người phụ nữ hay sao?

“Anh nói tôi đã lấy chồng rồi mà còn ngoại tình, anh nói, yêu cầu tôi phải bồi thường tinh thần cho anh hả? Tôi còn chưa nói chuyện của anh đấy! Anh đừng quên, anh đã cùng nhị tiểu thư hô mưa gọi gió ở ngay phòng ngủ cách vách. Chính tôi đã tận mắt nhìn thấy, hơn nữa, cho dù là tôi có phát sinh quan hệ với người đàn ông khác đi nữa, nhưng anh lại còn ngoại tình trước cùng với nhị tiểu thư ở tại nhà này, ngay trước mắt của tôi. Chính anh đã phạm lỗi trước, cho dù là phải đi ra tòa án, tôi cũng không sợ anh đâu! Tất cả những người giúp việc ở nơi này cũng đều biết hết! Người khác thì tôi bất kể, nhưng thím Lý nhất định sẽ giúp tôi, còn có bố chồng nữa, ông cũng sẽ đứng về phía bên tôi!”

“Cô, cô, cô...” Trần Tấn Nhiên bị cô chọc tức đến á khẩu không trả lời được. Anh cứ chỉ chỉ vào cái mũi của cô, suốt một hồi lâu mà vẫn không thể nói ra được một câu trọn vẹn. Ương Ương nhìn bộ dạng kinh ngạc của Trần Tấn Nhiên, không khỏi cười đắc ý: “Bản tiểu thư không muốn lãng phí thời gian với anh nữa, bây giờ tôi phải đi làm, nếu như anh còn chưa kịp chuẩn bị bản thỏa thuận ly hôn thì cứ nói..., chỉ cần một buổi trưa như vậy là đủ rồi, đến buổi tối tôi trở lại sẽ ký tên, ngày mai tôi sẽ chuyển ra khỏi đây!”

Ương Ương nói xong, xoay người cao ngạo đi ra khỏi phòng khách, để lại Trần Tấn Nhiên đứng ở trong phòng khách với bộ mặt xanh mét, tức giận đến mức toàn thân run bắn lên, chỉ cần ngay cả một câu nói đơn giản cũng không sao nói ra nổi. Anh lại bị người phụ nữ chết tiệt này ăn gấu gao như vậy sao?

Cô muốn ly hôn sao, đừng có mơ tưởng, anh sẽ một mực không đồng ý! Cô muốn làm cái gì, anh cũng sẽ không đồng ý! Cô không muốn làm cái gì, anh hết

lần này tới lần khác sẽ buộc cô phải làm cái đó! Cô dám hành hạ anh như vậy, anh nhất định phải đòi lại cả tiền lời. Tới nay, anh phải ngủ cùng với cô!

Ương Ương ra khỏi nhà, cô thật muốn hát vang một khúc ca về người nông dân nổi dậy. Cho tới tận bây giờ cô vẫn không ngờ rằng mình còn có thể được trời phú cho cái khiếu làm cho người khác tức giận đến gần chết như vậy. Cô vẫn luôn tự cho mình chính là một cô tiểu thư yếu đuối bất tài vô dụng, không làm được việc gì. Nhưng mà bây giờ, xem như cô đã hiểu, cô chính là Ương Ương ác ma, nhất định từ trong xương cô đã là một con ác ma hư hỏng hoàn toàn.

La la la la bầu trời hôm nay thật xanh trong, ngay cả những cô gái nhỏ kia thoạt nhìn có vẻ rất bình thường cũng trở nên xinh đẹp. Bàn tay của Ương Ương tựa như tìm ra được bút pháp thần kỳ, hôm nay cô làm việc với hiệu suất cực cao, hơn nữa chất lượng cũng siêu cấp tuyệt vời. Ông chủ mới đầu vốn còn định phê bình cô, nhưng đến cuối cùng khoe miệng cũng vênh lên. Wow, quả nhiên là gia tài bạc vạn, không bằng một người giỏi chuyên môn. Ương Ương sống mười chín năm, chưa từng bao giờ có một cảm xúc xuân phong đặc ý⁽¹⁾ như ngày hôm nay!

Sau khi đưa một vị khách hàng thật xinh đẹp đi đến phòng chụp ảnh, trở lại Ương Ương vừa định uống một miếng nước rồi nghỉ ngơi một chút thì chợt nhìn thấy Tư Dận ôm một cô gái cực kỳ xinh đẹp đi vào. Cô gái kia có vóc người thật cao, thật đẹp, gương mặt nhỏ nhắn chưa bằng cỡ bàn tay, đường nét xinh xắn tinh tế giống như là được tạc ra. Ương Ương quan sát cô gái kia từ trên xuống dưới vài lần, sau đó hướng về phía Tư Dận nháy mắt, giơ ngón tay cái lên, tỏ ý khen ngợi ánh mắt của anh siêu cấp tốt.

Tư Dận nhìn lại cô vẻ như đặc ý nhường cặp lông mày lên, đi tới trước bàn hóa trang của cô, hơi nghiêng người, khẽ dựa vào cái bàn để đồ hóa trang đó, đôi môi hơi cong lên hỏi nhỏ: “Em thấy thế nào, không tệ lắm chứ, là bạn gái mới của anh đó.”

“Thật là xinh đẹp!” Tự đáy lòng mình, Ương Ương nói lời khen ngợi. Bản thân mình không bằng, sẽ càng có cảm giác ngưỡng mộ hơn. Ví dụ như Ương Ương, cô thấy mình giống như một đứa trẻ nít mập mập, vóc dáng còn chưa được cao, nhìn cô chẳng khác gì một đứa bé. Cho nên cô cảm thấy thật sự hâm mộ những cô gái có vóc dáng cao ráo, khí chất giống như các tiểu thư kia.

“Anh đặc biệt đưa Nicole (Ni Khả) tới đây, cô ấy hơi bị rõ một chút, nếu như em hóa trang làm cho cô ấy thấy hài lòng, về sau này các chị em của cô ấy cũng sẽ đến đây để tìm em, giúp em có thêm phần trăm tiền hoa hồng!” Bộ dạng Tư Dận nhìn có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng ở trong mắt của Ương Ương, giờ phút này anh cũng là trở thành một người trượng nghĩa!

Mặc dù Ương Ương làm thợ trang điểm thế này cũng không phải là làm vì tiền, thế nhưng đối với một người anh em mới quen biết nhau, lại có thể cứ như vậy ra sức ủng hộ công việc của cô, vẫn làm cho cô thấy hết sức cảm động.

Cho nên, Ưong Ưong đứng lên, đưa hai cánh tay ra cho Tư Dận một cái ôm thật lớn. Cô vỗ vỗ vào lưng của anh mấy cái, khen một câu hết sức khí phách: “Thật là một người anh em tốt, nói một câu thật nghĩa khí!” Tư Dận liền quỳnh cả lên.

Chẳng qua đây cũng chỉ là một cái ôm, nhưng cũng đã làm cho mỹ nhân kia có một sắc mặt không được tốt. Thời điểm tiên hành hóa trang, cô gái kia nếu như không bắt bẻ Ưong Ưong rằng, cô đã dùng màu sắc không hợp, thì lại nói Ưong Ưong đã dùng sắc màu đối lập quá quê mùa, nếu không thì lại nói là Ưong Ưong đã làm đau da thịt mềm mại của cô...

Ưong Ưong vẫn một mực giữ tính nhẫn nại cười nói ngọt ngào xin lỗi Ni Khả. Ai bảo người ta là đại mỹ nữ kia chứ, là mỹ nữ thì có quyền lợi được phát tiết tức giận mà! Ưong Ưong vừa hóa trang cho Nicole (Ni Khả), vừa nói chuyện cùng Tư Dận khí thế ngất trời. Một màn này đã kích thích nghiêm trọng đại mỹ nữ kia! Đến cuối cùng, đúng lúc Ưong Ưong trang điểm đường viền mi mắt, cô không cẩn thận bị quệt ra ngoài một chút xiu, cô lập tức dùng miếng bông tẩy trang thấm vài giọt dầu tẩy trang, cẩn thận lau đi cho Nicole (Ni Khả). Đến lúc này đại mỹ nữ có tên gọi Nicole kia chột bùng nổ cơn tức giận!

“Cô đã dùng cái loại dầu tẩy trang gì vậy hả? Tại sao tôi lại bị kích thích như vậy... Cô có biết là gương mặt của tôi quan trọng đến mức nào hay không hả? Nếu như nó bị một chút xiu tý vết nào thì cô có bồi thường nổi không?”

“Ách... Xin lỗi...” Ưong Ưong bị cơn giận bất chợt của đại mỹ nữ có tên gọi Nicole kia làm cho sợ hết hồn. Loại dầu tẩy trang mà cô dùng là loại rất tốt mà, tất cả những đồ mỹ phẩm này ngoại trừ những thứ mà được ông chủ chuẩn bị cho cô, còn có rất nhiều đồ mà cô vì chính mình mà đã lựa chọn loại cực kỳ tốt. Đồ mỹ phẩm mà cô thường dùng đều là những nhãn hiệu lớn, nổi tiếng trên thị trường quốc tế, làm sao lại là loại không tốt đây?

“Ưong Ưong.” Nụ cười trên mặt Tư Dận lập tức ngừng lại, anh bước một bước đi tới gần, một phát kéo luôn Ưong Ưong ra, cũng không thèm nhìn tới cô gái đẹp kia, lúc này vẻ mặt đang chất chứa đầy sự uất ức, chỉ thẳng ra phía cửa, mở miệng nói rất lạnh lẽo: “Biển đi, lập tức biến luôn đi khỏi trước mắt tôi...”

Một giây này, Ưong Ưong cảm thấy Tư Dận quả thực là một người đàn ông đẹp trai nhất, tàn khốc nhất trong thiên hạ. Vẻ mặt giống như được điêu khắc của anh lúc này trên mặt dường như đã bị đóng băng lại vậy, nhất định vẻ anh tuấn của anh sẽ đánh nát vô số trái tim của các thiếu nữ, mà chính cái vẻ đẹp ấy của anh cũng quá đủ để cho các thiếu nữ khác, người trước ngã xuống, người sau tiến lên nhiều hơn nữa. Ưong Ưong sùng bái nhìn lại Tư Dận, đây mới chính là một người đàn ông đích thực...

Về điểm này, Trần Tấn Nhiên hoàn toàn không thể nào so sánh được với Tư Dận!

Nicole hung hăng giậm chân một cái, làm ra vẻ như không cam lòng, lại vừa tựa như thật uất ức. Trong con người xinh đẹp của cô đầy nước mắt mờ mờ, nhưng cô cũng không nhiều lời, cắn môi xoay người lập tức đi ra hướng bên ngoài...

Ương Ương nhìn thấy Nicole như vậy, lại cảm thấy có chút mềm lòng. Người ta là mỹ nữ đấy, là mỹ nữ thì tính tình có chút nóng nảy cũng là điều dễ hiểu mà. Hơn nữa cô ấy cũng không hề làm gì tổn thương đến một sợi lông của cô, chỉ là đôi câu chỉ trích kia cũng không làm cho cô bị rơi một miếng da nào, lại không hề đau đớn gì, hà cớ gì lại đi chia rẽ một người nhìn rất vừa mắt người ta như vậy chứ?

“Tur Dận, anh quá hung bạo rồi đấy! Lại nói, hiện tại Nicole cũng không bị làm sao cả, là do tay nghề của em không tốt mà thôi, anh cũng đừng trách cô ấy nữa. Hiện tại anh cùng cô ấy đi chụp hình có được hay không?” Ương Ương nhìn thấy Nicole đi ra tới cửa, cuống quýt chạy tới kéo cô lại, tiếp đó cười híp mắt nhìn Tur Dận liên tiếp khẩn cầu.

Nicole thật sự có chút kinh ngạc nhìn Ương Ương, ánh mắt tủi thân cũng đặt vào ở trên mặt Tur Dận.

Cô thế nào lại nghĩ đi đâu đâu ấy thế chứ, một người đàn ông giống như Tur Dận, gia thế ưu việt như vậy, trưởng thành lại trở nên một thanh niên tuấn mỹ ôn nhu như thế, cô còn muốn đi nơi nào để tìm chứ? Huống chi, cô là thật tâm muốn cùng với anh.

Tur Dận liếc mắt nhìn Ương Ương, trong con người của cô chỉ thấy tràn đầy sự đơn thuần tinh khiết. Cô nhìn anh thật sự rất chân thành, những lời mà cô nói ra kia đều là lời nói thật lòng của cô. Nhưng mà, anh cũng không muốn nghe những điều này, cô một chút xíu cũng không ngại, cũng không có một chút nào của dấu hiệu ghen tuông. Xem ra, ở trong lòng cô, anh cùng Nguyễn Duy Đông cũng không hề có sự khác biệt quá lớn.

Chẳng qua là, Ương Ương làm như vậy lại làm cho anh cảm thấy có một chút gì đó không được thoải mái. Đối với Ương Ương, anh vẫn tương đối có hảo cảm (ấn tượng tốt), cô giống như là một cô gái nhỏ tốt tính tình thiện lương, chân tình, hiện tại những người như cô thực sự là quá ít thấy rồi.

“Nicole, cô đi về trước đi, chuyện chụp hình hôm nào khác hãy nói.” Tur Dận cũng không để ý tới lời Ương Ương đã nói..., chẳng qua anh chỉ nhân nhậm nói với Nicole một câu như vậy.

Ánh sáng nơi đáy mắt của Nicole trong nháy mắt liền trở nên ảm đạm. Cô kinh ngạc liếc mắt nhìn Tur Dận, nhưng cũng không hề cầu khẩn anh, cũng không muốn nghe nhiều lời giải thích, cứ thế xoay người rời đi. Lần này, Ương Ương bắt đầu cảm thấy mình thật sự phải xin lỗi rồi. Cô hung hăng trừng mắt nhìn Tur Dận một cái, cái miệng nhỏ nhắn liền bắt đầu chu ra. Ương Ương chạy ra đuổi theo Nicole, cười híp mắt an ủi cô: “Cô không nên tức giận nữa, tính khí

của Tư Dận chính là thú như vậy đây, ngày mai anh ấy sẽ trở lại tốt lắm! Hắc, hắc! Cô tới chụp hình, tôi sẽ xin với ông chủ giảm bớt cho cô tám phần trăm, giảm cho bạn bè của cô cũng đúng tám phần trăm...”

“Tư Dận thích cô.” Nicole tức giận nói ra một câu, ngắm nhìn cô gái nhỏ đang ở trước mặt mình, lúc này cô không biết nên nói Ương Ương là con người đơn thuần hay là cô gái ngốc nghếch nữa.

Ghi chú:

1. Xuân phong đặc ý: Cụm từ được lấy trong một câu thơ của bài thơ Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường: “Xuân phong đặc ý mã đề dật” - Dịch nghĩa: “Ngọn gió xuân mát rượi leo lên ngựa phóng đi”. Cụm từ “Xuân phong đặc ý” được dùng để nói về cảm xúc của một người nào đó, sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay trong cuộc sống thì có cảm giác đặc ý, hả hê.

Chương 19

Ông Xã Rất Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Ương Ương lập tức há rộng cái miệng nhỏ nhắn của mình ra, cô đảo cặp mắt một vòng nhanh như chớp nhìn thật dễ thương. Tiếp đó, cô liền che miệng, nở một nụ cười. Ni Khả nhìn thấy Ương Ương nghe xong lời nói này thì cảm thấy Ương Ương thật cao hứng, không khỏi lườm Ương Ương một cái trắng mắt, cô ta đẩy tay của Ương Ương ra một cái rồi bỏ đi...

“Này, Ni Khả, cô vừa nói nhăng nói cuội gì đó? Tôi đã kết hôn rồi, Tư Dận chỉ là bạn tốt của tôi thôi!” Ương Ương xông tới trước Ni Khả đôi mắt chớp chớp, cười híp mắt nói. Mặc dù buổi tối khi trở về nhà cô sẽ phải ly hôn, nhưng mà bây giờ, hai người vẫn còn là có vợ có chồng hợp pháp, xem ra cái thân phận này vẫn có một chút xú tác dụng đấy chứ, ít nhất hiện tại nó cũng làm bia đỡ đạn của cô.

Lần này đến phiên Ni Khả há to miệng, những địch ý đối với Ương Ương lập tức liền biến mất. Hắc, hắc! Người ta cũng đã kết hôn rồi, cô còn ăn giấm cái nổi gì kia chứ?

Ương Ương lại an ủi Ni Khả mấy câu, nhìn cô gái bỏ đi với vẻ thật cao hứng, lúc này Ương Ương mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, xoay người trở lại phòng làm việc của mình. Nhưng khi nhìn đến gương mặt của vị Đại thiếu gia kia, cô thấy anh đang ngồi ở chỗ đó, mà vẻ mặt lại giống như đi đại tiện bị táo bón.

“Giải quyết mọi chuyện xong rồi, lần này đại mỹ nhân của anh sẽ không phát sinh tức giận với anh nữa đâu, cũng sẽ không tức giận với em nữa.” Ương Ương đắc ý giơ giơ ngón tay nhỏ bé lên, hướng về phía Tư Dận báo công.

“Ai cho phép em xen vào việc của người khác như vậy chứ hả, Tổng Ương Ương?” Tư Dận trừng cô một cái, trêu tức Ương Ương đã nhiệt tình đi hòa giải cho hai người bọn họ như vậy.

“Này, anh thật không biết phân biệt tốt xấu!” Ương Ương muốn tức giận lên rồi, cô có ý tốt giúp anh, vậy mà anh nói ngược lại cô như vậy, đúng thật là, sớm biết là như vậy, cô sẽ không làm cái việc phiền toái này.

“Anh lại không thích cô ta, em làm như vậy chẳng phải là muốn hai người bọn anh kết lại với nhau sao?!”

“Cô ấy chẳng phải là bạn gái của anh hay sao?” Ở trong suy nghĩ của Ương Ương, khi một người đàn ông nói một cô gái là bạn gái của mình thì nhất định là anh đã thích người con gái đó rồi.

“Bạn gái của anh ít nhất cũng phải đến hai mươi tám người cơ đấy!” Tư Dận có cảm giác bản thân tức giận đến mức sắp nổ tung lên.

“Làm sao anh có thể nhớ được rõ ràng như thế?” Không biết trong đầu Ương Ương đang suy nghĩ điều gì, cô lập tức tiếp tục hỏi anh đây về tò mò: “Có phải là mỗi một lần anh qua lại với một người bạn gái nào, anh cũng sẽ ghi tên người đó lên giấy, hay là viết nhật ký về những lần qua lại với bọn họ, hoặc là giống như nhiếp ảnh gia Trần kia vậy, cũng sẽ chụp hình lưu niệm cùng với bạn gái của mình?”

“Tổng Ương Ương!” Tư Dận bóp ngón tay bóp kêu lên lách khách vang dội, thật sự là anh đã muốn nổi giận lên rồi!

Đây chính là cô em gái nhỏ luôn sạch sẽ, rất đơn thuần, rất tinh khiết và dễ thương không rành thế sự (chuyện đời) mà tên khôn kiếp Nguyễn Duy Đông kia vẫn thường hay ca ngợi đó sao?

Cô lại có thể giải thích về những tấm hình khiêu dâm một cách rõ ràng như thế được hay sao!

Ương Ương le lưỡi ra một cái! Thật ra thì người ta hoàn toàn chưa hề xem hết những tấm hình khiêu dâm kia là khác... thật ra thì, thật ra thì người ta cũng chỉ có nhìn có một vài tấm hình mà thôi... Thật ra thì, thật ra thì, A Kiêu thật sự cũng nhỏ, còn rất bằng phẳng nữa... thật ra thì, thật ra thì, nhiếp ảnh gia Trần thật sự không phải là hết sức to lớn như thế...

Tư Dận nhìn vẻ mặt thay đổi biến hóa rất phong phú và nhanh chóng của Ương Ương, đương nhiên anh cũng sẽ không nghĩ tới ở trong đầu cô hiện đang suy nghĩ gì. Anh chỉ trừng mắt nhìn cô một cái thật hung ác, sau đó đứng lên, dáng người như ngọc thụ lâm phong⁽¹⁾, xoay người, dáng vẻ phóng khoáng, lối lạc, nói một câu: “Đi thôi!”

“Đi đâu vậy?” Ương Ương cầm cái túi nhỏ của mình, giống như là một con chó Nhật nhỏ nhỏ đầu lắc lư chạy lon ton phía đằng sau Tư Dận.

“Tan việc, đi ăn cơm một chút thôi bà chị ạ!”

“Em hiện tại mới có mười chín tuổi thôi!” Ương Ương hét sức bất mãn, nói một câu phản ứng lại.

“Em xem ra còn già dặn và từng trải nhiều hơn so với anh đấy.” Tư Dận nhún vai, xòe tay sang hai bên, néo mạnh một cái vào cái mũi xinh xắn của cô, kéo cô đi hướng ra phía bên ngoài.

Ương Ương cũng nhảy lên quyết kéo cho bằng được vành tai của Tư Dận. Hai người đang đánh nhau đến bất diệc nhạc hồ⁽²⁾, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ bên trong phòng chợt giảm xuống đến mười độ, không khí lập tức như bị đông cứng lại.

“Tống - Ương - Ương!” Trần Tấn Nhiên vẻ mặt âm trầm đang đứng ở trước cánh cửa kính. Ương Ương vẫn không có dám ngẩng đầu lên nhìn anh, đầu tiên cô giật nảy mình, rồi thoáng rùng mình một cái. Ương Ương lập tức chôn thân thể ở trong ngực Tư Dận: “Tư Dận, bảo vệ em...”

Tư Dận ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa kia. Anh ta vóc dáng cực cao, ăn mặc quần áo hết sức ưu nhã, thoạt nhìn đã thấy khí chất siêu phàm. Chỉ có điều, gương mặt đó thật đen, đen đến dọa người, đen đến mức nhìn giống như ông thần giữ cửa⁽³⁾ ở trong tờ tranh thường được các cụ già trong thôn dán ở trên cửa, vào dịp lễ mừng năm mới vậy!

Tư Dận cảm giác được động tác của cô gái nhỏ kia ở trong ngực mình. Cô đã lựa chọn tin cậy anh, muốn được anh bảo vệ cho cô. Điều này rất tốt, ít nhất cô cũng đã không có coi anh là người ngoài, ít nhất, ở thời điểm cô sợ hãi, cô còn biết hướng về phía anh để tìm, xin anh giúp đỡ.

“Buông cô ấy ra.” Trần Tấn Nhiên mặt mũi lạnh lẽo, lạnh lùng mở miệng nói. Anh lạnh lùng nhìn hai người ôm nhau ở chung một chỗ, trong ánh mắt của anh tràn đầy sự lạnh lùng, dường như chỉ muốn giết người. Nhìn anh lúc này chẳng khác gì một cái tử đông lạnh.

“Tại sao?” Tư Dận mơ hồ đoán rằng, rất có thể người đàn ông này chính là đứ ông chồng của Ương Ương.

Nhưng cho dù là thế, hiện tại anh lại không hề thấy sợ chút nào, mà ngược lại, Tư Dận còn hơi há cái cằm lên, kiêu căng nhìn lại Trần Tấn Nhiên: “Xin hỏi ngài là người nào?”

Ương Ương co rúm lại ở trong ngực Tư Dận, cô run rẩy liên tục! Thảm rồi thảm rồi, nhất định chỉ một lát nữa thế nào cũng sẽ có trận đánh nhau mất. Cho đến tận bây giờ, cô vẫn còn chưa thể nào quên được hình ảnh một quyền kia đã giáng lên trên mặt của Nguyễn Duy Đông.

“Mày là ai?” So với Tư Dận thì vóc người của Trần Tấn Nhiên cao hơn. Trần Tấn Nhiên tiến lên trước một bước, buông con người xuống nhìn Tống Ương Ương đang giấu mặt ở trong ngực của Tư Dận. Về mặt bên ngoài của anh thì cười nhưng trong lòng anh lại không cười. Trần Tấn Nhiên âm trầm nhếch khóe miệng lên: “Bà xã à, anh tới đón em tan tầm đây, em còn muốn trốn tránh anh cái gì đây.”

Bụng dạ đen tối! Thật con mẹ nó chứ, đúng là đồ bụng dạ đen tối, anh giả bộ mà thực sự nhìn giống y như thật!

Nhưng mà Tống Ương Ương là ai chứ? Cô đây nhất định sẽ không bao giờ tin vào những chuyện hoang đường của Trần Tấn Nhiên. Ương Ương càng ôm lấy Tư Dận chặt thêm, lại dùng giọng nói run rẩy, nhẹ nhàng ngập ngừng nói: “Tư Dận, đi mau lên...”

“Bà xã à? Ương Ương nhà chúng ta vẫn còn chưa kết hôn mà... Hơn nữa.” Tư Dận hơi ngừng lại một chút, sau đó anh nhẹ nhàng cười lên một tiếng: “Hơn nữa, Ương Ương lại sợ anh như vậy, nói không chừng, có khi anh là một người xấu cũng nên...”

“Tao mà là người xấu sao?” Cặp lông mày đẹp mắt của Trần Tấn Nhiên trong nháy mắt liền nhướng cao lên. Anh chỉ một ngón trỏ vào chóp mũi của mình, lại nhìn lại một chút người nào đó đang giả vờ tiếp tục làm đà điểu, không khỏi hừ lạnh một tiếng, một phát cầm luôn cánh tay nhỏ bé của người nọ, kéo cả người cô lộ ở bên ngoài!

“Tống Ương Ương! Cô tới nói cho tên gian phu của cô biết đi! Rốt cuộc tôi là người nào!” Thân thể nhỏ nhỏ của Ương Ương chợt bị anh kéo mạnh một cái ra ngoài. Vừa ngẩng đầu lên, Ương Ương liền đụng vào luôn vào đôi con người của Trần Tấn Nhiên đang đầy lửa giận. Ương Ương run lên một chút, sau đó rất nhanh cô lại cúi đầu như lại muốn trốn tránh vào trong ngực của Tư Dận. Trần Tấn Nhiên lại kéo lấy cô một lần nữa, Ương Ương lập tức cứng đờ cả người, xoay tròn một vòng 360 độ, ngã luôn vào trong ngực của Trần Tấn Nhiên...

“Bà xã à... Em chưa đến mức quên người đàn ông đã từng có quan hệ xác thịt với mình nhanh như vậy chứ?” Trần Tấn Nhiên cười cười, lại càng phát uy thế khiến người ta phải sợ hãi. Hiên nhiên Ương Ương đã thấy mình không còn cái “ô dù” là Tư Dận nữa, không thể làm gì khác hơn là đành phải cười cười theo, về mặt lúng túng nói: “Chồng, ông xã...”

“Ương Ương!” Hai hàng lông mày của Tư Dận lập tức khóa chặt lại, anh nhìn cô gái nhỏ kia đang bị người đàn ông khác ôm gắt gao ôm vào trong ngực. Mặc dù Tư Dận biết là cô đã kết hôn, anh cũng đã nghe ngóng được một chút, lấy được kha khá những tin tức về cô từ Nguyễn Duy Đông. Anh cũng đã nghĩ rằng, rất có thể người chồng của cô là một người hết sức xấu xa. Nhưng anh lại không thể ngờ tới, mặc dù người đàn ông này thoát nhìn có chút lạnh lùng, có chút hư hỏng, nhưng mà so với sự tưởng tượng của anh thì lại tốt hơn rất nhiều.

“Hiện tại bà xã đã có thể cùng anh đi về nhà được chưa?” Vẻ mặt tươi cười của Trần Tấn Nhiên có xen lẫn một chút miễn cưỡng. Có lẽ Ương Ương tựa như đã có thể tiên đoán được kết quả của mình sau khi về nhà thế nào rồi, cho nên cô liều mạng giãy dụa, giãy giụa! Cô muốn tránh ra khỏi vòm ngực của Trần Tấn Nhiên, nhưng mà cánh tay của người kia lại giống như sắt thép, rất kiên cố và cứng rắn, cứ như vậy khóa chặt cô lại thật gắt gao, cô muốn cử động một cái cũng rất khó khăn.

“Tur Dận...” Ương Ương tuyệt vọng nhìn vào người nào đó ở bên cạnh, nhưng mà Tur Dận lại chỉ có thể buồn bã nhìn lại cô cũng đang buồn bã nhìn anh. Đến tột cùng, chính anh lại cũng không biết bản thân mình nên làm cái gì bây giờ! Dù sao, người này cũng là chồng hợp pháp của cô, còn anh, lại chỉ là một người ngoài cuộc...

“Tiên sinh...” Hiển nhiên Tur Dận đã thấy Ương Ương sắp khóc đến nơi rồi. Rốt cục, anh cảm thấy có chút không nén nhịn được nữa, vẫn phải mở miệng ra nói một câu.

Bước chân của Trần Tấn Nhiên thoáng dừng lại, anh quay mặt lại nhìn về phía Tur Dận: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh... Là tôi cứ quẩn lầy Ương Ương không buông... anh đừng vì vậy mà làm gì khó khăn đến cô ấy...”

Tur Dận vừa nói dứt lời, Ương Ương chỉ cảm thấy bên hông của mình truyền đến một hồi đau nhói. Cái người đàn ông kia thế mà lại néo vào người cô! Thật là một kẻ hèn hạ vô sỉ, cực kỳ hạ lưu!

“Có nói thế nào đi nữa, cô ấy cũng là bà xã của tôi, tôi có làm khó với cô ấy hay không thì đã sao nào. Chuyện này cũng không cần thiết đến lượt anh quan tâm.” Trần Tấn Nhiên nói xong, liền xoay người, ngón tay của anh còn ôm vào phần thịt ở ngang hông Ương Ương. Ương Ương không dám dừng lại thêm một chút nào nữa, lập tức ngoan ngoãn đi theo Trần Tấn Nhiên...

Ra ngoài cửa, đi tới trước xe, Ương Ương đã bị Trần Tấn Nhiên néo đau đến sắp phát khóc...

“Này, anh có thể buông tay ra hay không, hả? Tôi không chạy...”

“Biết đau rồi hả?” Trần Tấn Nhiên vừa kéo cửa xe vừa liếc nhìn cô một cái, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhúm lại thành trái khổ qua (mướp đắng), tâm tình của anh lập tức thấy khá hơn.

“Dĩ nhiên là đau rồi, nếu không anh hãy thử một chút xem thế nào!” Tổng Ương Ương lườm sang phía Trần Tấn Nhiên một cái tràn đầy vẻ coi thường. Cô nhắc lên vạt áo lên để nhìn vết néo của mình ở ngang hông: “Thật là đồ ác độc, thật là tàn nhẫn, thật quá mức độc ác!”

Ghi chú:

1. Ngọc thụ lâm phong: “Dịch nghĩa: “cây ngọc đón gió”. Trong văn học, câu thành ngữ này thường dùng để nói về người con trai có nét kiêu hùng, được ví như cây ngọc, đứng trước cơn gió mạnh mà vẫn vững vàng, không bị đổ ngã. “Ngọc thụ lâm phong” là một tướng quý trong tướng học.

2. Bất diệc nhạc hồ (不亦乐乎): Dịch nghĩa: “Vui vẻ phi thường”. Câu thành ngữ, thường dùng để diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất: quá mức; cực độ; phi thường...

3. Nguyên văn (门神) đọc là Môn Thần. Môn Thần hay còn gọi là thần giữ cửa (tiếng Trung Quốc giản thể: 门神, phồn thể: 門神, bính âm: ménshén) là một vị thần Trung Quốc, thường treo hoặc dán ở hai bên cổng ra vào một ngôi chùa, ở cửa nhà ở hay cửa tiệm kinh doanh... Theo quan niệm của người Trung Quốc, vào dịp Tết âm lịch hoặc khi khai trương cửa hàng, treo (hoặc dán) tranh Môn Thần ở cửa ra vào được cho là để trừ tà, giữ không cho những linh hồn hay ma quỷ xâm nhập vào bên trong nhà được. Các vị thần này thường đi theo cặp, một ông mặt trắng, một ông mặt đen và phải được treo (dán) đối mặt với nhau.

Chương 20

Trùng Phạt

Trần Tấn Nhiên quay mặt lại một chút, liền nhìn thấy chiếc eo nhỏ trắng trẻo của Ương Ương lộ ra dưới ánh mặt trời. Sắc mặt của anh chợt tối sầm lại, anh đưa tay kéo giạt cánh tay của Ương Ương một cái, trực tiếp nhét cô vào trong xe. Ương Ương bị cú đẩy kia, cả người lập tức bị ngã lộn nhào một cái, lao vào trong buồng xe ngã xoài ra. Mặc dù ghế ngồi của xe rất mềm mại, nhưng mà cô lại bị ngã rất đau, ôi chao, thật là đau!

“Trần Tấn Nhiên!” Ương Ương xoa xoa cái trán bị đụng đau điếng, còn cả chóp mũi của cô nữa. Ương Ương nhìn lại anh đầy căm hận.

“Nhu thế nào?” Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô càng chật vật, trong bụng lại càng phát ra sự vui vẻ. Anh khởi động xe, vừa lái xe, vừa ngắm nhìn cô qua kính chiếu hậu.

“Chúng ta lập tức sẽ phải ly hôn rồi, tại sao anh lại còn can thiệp vào chuyện riêng của tôi như vậy?” Ương Ương hết sức bất mãn, tại sao không thể lợi hại giống như Tô Tô được chứ, nói đi là đi luôn, ngay cả bóng dáng cũng không thể giữ lại được...

“Ai nói chúng ta lập tức sẽ phải ly hôn?”

“Chẳng phải là buổi tối trở lại sẽ ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn sao.” Ương Ương sợ đến ngây người hai mắt trợn to.

Sắc mặt Trần Tấn Nhiên chợt tối sầm xuống.

“Đó là lời của cô nói ra..., đâu phải là tôi đã nói.”

“Vậy anh không muốn ly hôn với tôi phải không?”

“Muốn chứ.”

“Vậy tại sao anh còn hỏi tôi, ai nói chúng ta lập tức sẽ phải ly hôn?”

“Chúng ta sẽ ly hôn, nhưng không phải là hiện tại, mà là khi nào Y Lan trở lại, thì lúc đó chúng ta sẽ ly hôn.”

Nghe anh nói ra một câu này, chẳng biết tại sao, Ương Ương lập tức biến đổi, trở nên trầm mặc. Cô ồ lên một tiếng, rồi ngồi yên ở chỗ đó không hề động đậy, cũng không nói thêm câu gì nữa.

Cảm giác thấy không khí ở trong buồng xe trở nên trầm mặc, Trần Tấn Nhiên không khỏi nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhưng chỉ thấy nụ cười trên mặt cô giờ đây đã tan biến. Cô ngồi đó một mình, ngơ ngác ngác nhìn ngoài cửa sổ xe đến gần người...

Chẳng biết tại sao, Trần Tấn Nhiên lại cảm thấy trong lòng mình có chút chua xót. Anh nhớ lại tất cả những gì mà anh đã đối xử với cô từ trước đến giờ, trong lòng không khỏi có chút ảo não. Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ mới mười chín tuổi, cô có thể có bao nhiêu sai lầm đây?

Nếu như nói cô có lỗi, như vậy người sai cũng là anh, anh không nên thỏa hiệp, đồng ý chuyện kết hôn này. Anh cũng không nên tùy tiện buông tha phần tình cảm, mà anh vẫn cho rằng vô cùng quan trọng đối với mình kia, để cưới cô.

“Nếu như bây giờ anh ly hôn với tôi, khi Y Lan nghe được tin tức này, nhất định cô ấy lập tức sẽ trở lại thôi.”

Ương Ương chợt mở miệng nói, phá vỡ sự yên tĩnh cực kỳ khó chịu này.

“Đây cũng là một ý kiến hay đấy chứ.” Trần Tấn Nhiên không chịu nhận mình có lỗi, nhưng nghe lời của Ương Ương nói thì anh lại không khỏi nổi giận, anh gật gật đầu một cái, cho xe chuyển phương hướng chạy. Đã sắp về đến nhà rồi.

Ương Ương mở trừng đôi con ngươi xinh đẹp nhìn anh: “Như vậy, về nhà sẽ ký tên vào bản thỏa thuận ly hôn luôn phải không?”

“Không việc gì phải sốt ruột như vậy!” Trần Tấn Nhiên lại mở miệng, quay đầu lại nhìn cô một cái.

Cái nhìn kia của anh thiếu chút nữa đã làm sụp đổ tuyên phòng thủ, mà Ương Ương đã phải tốn phí bao sức lực để dựng lên. Khi nhìn cô, anh cũng có thể có ánh mắt dịu dàng đến vậy, cũng có thể nhìn cô tràn đầy ấm áp như vậy hay sao?

Nhìn thấy cô thất thần, Trần Tấn Nhiên không khỏi nhếch môi lên thoáng nở một nụ cười. Mà nụ cười kia của anh lại càng làm cho nhịp đập trái tim của

Ưong Ưong gia tăng thêm nhiều hơn. Cô quay đầu ra chỗ khác, nhìn ngoài cửa xe, “Tại sao lại không thể sốt ruột được chứ?”

“Cô đã làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, lại còn chụp cho tôi hai cái nón nón xanh ở trên đầu như thế, cô còn cho rằng tôi có thể mau chóng bỏ qua cho cô như vậy được sao?”

Ưong Ưong tròn mắt lại nhìn anh: “Như vậy chẳng phải là càng tốt hơn hay sao, anh lại càng có thể bỏ rơi tôi rất dễ dàng mà.”

“Tổng Ưong Ưong, cô hãy nhớ kỹ cho tôi! Tôi, Trần Tấn Nhiên này, từ trước đến giờ chưa từng bao giờ chịu nhận sự buồn bực, thua thiệt! Cô nợ tôi, tôi cũng phải đòi lại, đòi lại từng chút từng chút một!”

Trần Tấn Nhiên nói xong, hung hăng phanh xe lại. Cho xe dừng ở trong nhà để xe, anh quay mặt qua nhìn cô, bên mép mang theo nụ cười lạnh lùng.

“Tôi không thèm để ý đến cái loại người không thể nói đạo lý được như anh!” Ưong Ưong nghĩ đến loại người chuyên làm cái vẻ ta đây, “chỉ cho quan châu đốt lửa, nhưng không cho dân chúng thấp đèn”⁽¹⁾ như anh, cơn tức giận liền bốc lên một hồi, không sao nhẫn nhịn được!

Ưong Ưong mở cửa xe, cách chiếc xe nhìn người đàn ông ở đối diện.

“Trần Tấn Nhiên, nếu như anh là một người đàn ông, thì ngay bây giờ anh hãy đi chuẩn bị bản thỏa thuận ly hôn đi. Còn nếu như anh lười biếng, không muốn chuẩn bị, cũng được thôi, để tôi sẽ đi chuẩn bị.”

Ưong Ưong liền xoay người đi vào trong nhà, vừa đi cô vừa lớn tiếng gọi: “Thím Lý à!”

“Thiếu phu nhân!” Thím Lý lên tiếng đáp lại, đi ra ngoài. Ưong Ưong nhìn thấy thím, trên gương mặt liền hiện ra một ý cười. Cô kéo tay thím Lý: “Thím Lý à, thím giúp cháu chuẩn bị hai bản thỏa thuận ly hôn nhé, bây giờ cháu phải đi gọi điện thoại cho cha chồng cháu đã.”

“Thiếu phu nhân...” Thím Lý nhìn theo Ưong Ưong, trong lòng có chút khó xử. Trong tâm tưởng của bà vẫn luôn không mong muốn xảy ra chuyện ly hôn giữa thiếu gia với thiếu phu nhân.

“Thím mau đi, làm đi, thím Lý!” Ưong Ưong thoáng cười cười, buông bàn tay của thím Lý ra.

Trần Tấn Nhiên sắc mặt âm trầm khó coi, anh đưa tay ngăn thím Lý lại: “Thím cứ đi ra ngoài trước đi, tôi có chút chuyện cần phải nói với thiếu phu nhân.”

Thím Lý có chút lo lắng nhìn hai người, nhưng rồi bà vẫn lui ra ngoài.

Khi cánh cửa phòng khách được đóng lại, lúc này bên ngoài đã là hoàng hôn, bầu trời sắp tối nặng nề, trong bóng tối xám xịt, hình bóng của hai người chỉ còn thấy mờ mờ, gần như không thể trông thấy rõ được mặt của đối phương.

“Nói đi!”

Trần Tấn Nhiên chột nắm chặt lấy bả vai của Ương Ương: “Có phải là cô đã yêu người đàn ông kia rồi hay không?”

Nghĩ đến vừa mới rồi cô bỏ nhào vào trong ngực của người đàn ông kia, cầu cứu người đàn ông kia cứu cô, Trần Tấn Nhiên liền nổi một cơn tức giận. Cô vậy mà dám ở ngay trước mặt anh lại có thể làm ra cái chuyện như vậy, dám công khai nhẩy vào trong ngực người đàn ông kia để ôm, Tổng Ương Ương, cô thật sự có khí phách đấy!

“Đúng thế, tôi yêu anh Tư Dận đấy!” Ương Ương không muốn còn phải vương mắc gì với anh nữa. Cô là một người rất sợ sự phiền toái, nếu như cuộc hôn nhân này đã mang cho cô nhiều sự phiền toái như vậy, hơn nữa, hàng ngày lại còn làm cho phải sống một cuộc sống mệt mỏi như vậy, thật sự, cô tình nguyện bỏ đi.

Chuyện thắt dây giày đối với cô cũng đã là một việc phức tạp rồi, huống chi cô lại còn phải đối mặt với cái chuyện cuộc tình tay ba như thế này nữa!

“Cô có biết xấu hổ hay không hả?!” Trần Tấn Nhiên lập tức giơ tay lên, húc đầu như sắp hạ tay đánh xuống...

Nhưng Ương Ương lại không hề tránh né. Hai mắt cô mở thật to, nhìn thẳng tắp vào anh thật chăm chú, đến chớp mắt một cái cũng không hề chớp mắt: “Trần Tấn Nhiên, anh đánh đi, anh đánh xong, tôi sẽ không bao giờ còn nợ anh bất cứ một điều gì nữa...”

Nhưng bàn tay của Trần Tấn Nhiên, vẫn thực sự không hề hạ xuống.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra trước mặt anh với vẻ trong trẻo long lanh thế kia, tại sao lúc trước anh lại có thể xuống tay ác độc như vậy nhỉ?

“Tôi sẽ không đánh cô! Tổng Ương Ương, bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ không đánh cô nữa, tôi sẽ để cho cô phải mang nợ với tôi, cả đời này cô đều thiếu nợ tôi...”

“Việc gì anh phải khổ như thế chứ, Trần Tấn Nhiên?” Ương Ương lạnh lùng thoáng nở nụ cười: “Tôi mệt mỏi rồi, tôi lên lầu trước đây.”

Cô quay người lại, Trần Tấn Nhiên cũng chột đưa tay ra giữ lấy cánh tay của Ương Ương. Ương Ương đang mệt mỏi nên không kịp đề phòng, thoáng cái liền bị anh kéo vào trong ngực, tiếp theo đó, môi của anh cũng liền rơi xuống...

“Anh làm cái gì vậy?!”

Ương Ương bị dọa sợ, cô liền mạng đẩy anh ra. Trần Tấn Nhiên cũng dứt khoát đẩy Ương Ương đến trên vách tường. Chỉ bằng một tay, anh đã dễ dàng cố định giữ chặt hai cổ tay của cô ở sau thắt lưng. Tư thế như thế này đã làm cho bộ ngực của Ương Ương không thể không nhô cao lên...

“Cô đừng có quên rằng, hiện bây giờ cô vẫn còn là vợ của tôi... Tôi muốn cô, cô không thể phản kháng!”

“Anh điên rồi, anh đừng có quên vẫn còn có Y Lan! Anh không thể đụng vào người phụ nữ nào khác ngoài Y Lan, anh đã nói yêu cô ấy như vậy...”

Lời nhắc nhở của Ương Ương, làm cho Trần Tấn Nhiên sững sờ ngẩn người ra. Nhưng ngay sau anh lại càng thêm tức giận, cô thế mà lại dám nói ra những lời như vậy, thế mà lại dám đẩy anh về phía người phụ nữ khác như vậy!

“Dĩ nhiên là tôi yêu Y Lan, cô ấy luôn ở trong trái tim của tôi không thể thay thế được, còn cô, bất quá cũng chỉ là công cụ để tôi phát tiết mà thôi...”

“Trần Tấn Nhiên! Anh thật vô sỉ!” Ương Ương nghe Trần Tấn Nhiên nói ra những lời dơ bẩn như vậy..., từ đáy mắt, nước mắt lập tức liên trào ra. Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì ánh mắt của cô thật sự đã giống như lưỡi dao lóc từng miếng thịt trên người anh ra rồi!

“Đôi với loại đàn bà không biết xấu hổ như cô, tôi chỉ có thể dùng thủ đoạn vô sỉ như vậy mà thôi!” Anh lập tức khom lưng vác cô lên vai, ánh mắt giống như hồ ly liền híp lại: “Xem ra, là tôi đã không làm tốt được nhiệm vụ để cho cô được thỏa mãn, cho nên cô mới có thể ngông cuồng đi ra ngoài tìm lũ đàn ông kia!”

“Trần Tấn Nhiên!” Ương Ương tuyệt vọng một hồi. Từ đáy mắt của cô, sự sợ hãi lẫn bất an dần dần trở nên bình thản vô cùng. Lúc này ánh mắt của cô nhìn sang anh cực kỳ, cực kỳ sâu sắc: “Chúng ta kết thúc.”

“Cô không đủ tư cách để nói lời kết thúc.” Trần Tấn Nhiên lập tức mở miệng: “Cô là vợ của tôi, tôi muốn cô, đó là đạo lý “thiên kinh địa nghĩa!”⁽²⁾

“Nhưng anh nên biết rằng, nếu như người vợ đã không muốn lên giường cùng với người chồng, mà người chồng vẫn cứ tiếp tục bức bách người vợ, như vậy người vợ có thể kiện ra tòa việc người chồng đã có hành vi bạo lực trong hôn nhân đó!”

Trần Tấn Nhiên ngẩn người ra, theo bản năng, anh giật mình mở miệng hỏi lại: “Làm sao cô biết được chuyện này?”

“Các người ai cũng cho là tôi là Tống Ương Ương ngu ngốc, các người ai cũng cho rằng tôi là một thiên kim tiểu thư chỉ biết ông ẹo, ngoài ra không biết cái gì hết, nhưng mà các người đã sai lầm rồi! Người nhà họ Tống chúng tôi, không có cái loại người như con sâu gạo vô dụng, không biết làm gì như vậy đâu!”

Ương Ương chăm chú nhìn Trần Tấn Nhiên. Trong cuộc sống có thể cô còn ngốc nghếch, nhưng trong học tập cô luôn luôn đứng thứ nhất, cô cũng không hề kém cạnh bất kỳ một người bạn nào cùng lứa tuổi. Có thể nói, ngay cả trong đám bạn bè cùng trang lứa với cô, cô còn được coi là người xuất sắc nhất.

Ghi chú:

1. Chỉ cho quan châu đốt lửa, nhưng không cho dân chúng thấp đèn”: câu thành ngữ. Chỉ sự dung túng cho quan lại muốn làm gì cũng được, còn những sinh hoạt bình thường chính đáng của dân chúng thì bị hạn chế. Ngày nay câu nói này còn để chỉ những người có tính ích kỷ, mình muốn làm gì thì làm, không thèm đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác.

2. Thiên kinh địa nghĩa: (天经地义): Câu tục ngữ chỉ những lý lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.